

Ei vis om Måråkbøgda.

Nedskrevet av lærerinne Ellen Elverhøy-Hansen, Meråker. Bankchef H. hørte visen sunget ved leirbålet av en Meråk-bygg under militærmanøveren høsten 1897. Efter en belivet aften på Nedalen Turisthytte sang bankchef H. visen i 5-tiden om morgenen, da morgensolen gyllet Storsylens topp. Begeistringen var stor, men Sylen holdt.

Go kveld da godtfolk, hen va my te forsamling
 æg kann fill tru de bli trøisamt i kveld,
 å æg ska no sannelig utan betaling
 kvekk op i laje så godt som æg bell.
 Æg fer ker æg vill i de vakreste dalom,
 å om æg fikk bo i den gjillaste by
 så bli de no trevleaste heim hen i dalom,
 såsnart æg kjem heim bli æg spildrandes ny.

De e no så unnele artig å treffas,
 å tållå me goe kamrata eingong.
 De e både som sinne å kroppin fe lettas,
 å da fe æg alti slik løst på'n sång.
 Æg kann no så mangel vakker ei vise,
 å kanskje di vill æg ska song dåk ein støbb?
 De hjarte e fullt tå må munnen lovprise,
 å no vill æg song om mi kjæraste bøg.

Å ja du kan tru Måråkbøgda e vakker,
 helst når du skjer a på metsåmers ti,

når grase står grønt yvi dalan å bakkom,
 å rautoppa nekke frå blomstranes li.
 Elva hu svinge så konstig i krokrom,
 å fossen kjem dundran me sprett å me hopp,
 teta hu spållå så fint syi skogom,
 men oppfær står fongjen me snøa i topp.

Trur du itj på mæg så gakk opi høgda,
 gakk oppåt Måråk-stasjonå ein kveld,
 sætt dæg i ri der å sjå yvi bøgda,
 kandsje du tykje om heimen din lell,
 kandsje du tykje de gjær mest de såmmå
 om husa e både sempel å grå?
 Kandsje di tankan ti hjarte kann kåmmå,
 heimen han bli no den vakrast å sjå.

Me hensyn te rørels å trafikken eillest
 så e de no opsætt eit tresliperi,
 der e de mange som fe si fortjenest,
 å lenger i vest hi mi smørmeieri.
 Jernbanen går ifrå by'n oppi lia,
 så de e no så lettsamt å kåmmå sæg fram,
 de va ikjnå viller ska æg tru før i tia,
 da ikjnå tå denni va kymmi på gång.

Mi følli no ti'n, mi følli no skjika
 å heill lite aviså mi som di nar,
 men de e no som før me de hen poletikja,
 de kann ikj vårå såmmå meining me kvar.
 Men om æg e høyre heill venstremann guta,
 ja de fe di funder ut sjøl om di kann.
 Æg hi såpass vætt at æg bell no hall tuta,
 men røynes de på kar så kjem de fill fram.

He'n hi mi kjærkje å hen hi mi skulå,
 he'n hi mi organist, klokkar å prest.

*De e no kara de løn sæg å hæls på,
men de e heilst for ein ting æg like dåm bæst.
Skull ein ikj få den som hjarte ha fæsta,
da vart de så trasi å tongsamt å leitj,
men no e de berre å gå bortåt præsta,
for da bli de snart både sikkert å greitj.*

*Æg kann no ikj sei at mi hi nå å klågå,
de e årdna så de skal bli alle telags,
å æ kann bevis at de gåran å låvå,
æg måråkbøgg e å ha levd hit te dags.
Nei, æg fer ker æg vill i de vakraste dalom,
å om æg fikk bo i den gjillaste by,
så bli de no trevlegast heim her i galom,
så snart æg kjem heim bli æg splintrandes ny.*

*Fer du i bøgdom me raumåla gala,
så tenkje du kandsje: Vest jola va mi
så skull æg sannele åsså ha måla,
å dørka opp gal'n min så de ha forsli,
men gala å grunna dåmm fins ikj for ikjnå,
men kvar må fill arbei å sveitj for sitt.
Gala å grunna mi eingång ska gafrå,
einten de kalles for mitt heller ditt.*

*Nei, bøgda e vakker å fœlkje derætte,
he'n vill æg låvå å he'n e æg fødd.
Reis ker du vill, du ska nok få mœrkje
nå, som fele de fins de no støtt,
men no må æg slutt for de lakke på tia,
låvå så vel no å farvel å takk,
kann henn de kunn høv sæg æg skjær inom sea,
men farvel å takk da, mi råkas fill att.*

Jul på fjellet.

Av Cecil Collin-Hansen.

HVILKEN tid er best? Det er vanskelig å svare på det. Lettest for den sesongbestemte turist. Umulig for den som fornemmer fjellet som hjem. Der han er dus med sig selv og kan omgås sitt eget brysomme jeg på en likefrem og uanstrengt måte. Det kan gjerne være en bestemt fjellgård året rundt. Og gården kan gjerne være Myrmoen. Hvor folkene ikke er vertsfolk, men en husstand som har tatt dig op blandt sine egne, med kone og bikje, fiskestang, gevær og ski. Hvor du ligger i samme seng, i samme rum hver gang. Hvor du hver gang ser de samme fjell, de samme vann. Og hvor dette salige du er det halvglemte oprinnelige jeg, like ny og ubeskrevet hver gang du times å møte det der oppe.

Har du fått den nåde å finne et slik sted, da vet du at julen på fjellet er noget for sig. Og for dig.

Selve julekvelden? Nei, kjære venn, den hører privatlivet til. Men du kan være trygg. Du vilde likt både maten, drikken, selskapet og dig selv. Men jeg skal ta dig med op på Tamnesvola 1ste juledag, og vise dig solnedgangen to timer efter julefrokosten. Ingen idyll, ingen adagio cantabile. Det er et veldig drama vi rusler op til.

Men først skal jeg efter gammel opskrift på fjellet orientere dig litt. Mot syd har du Fæmundsfjellene, Sålekinna, Elgpiggen, Hummelfjell, Trond og Sølen. Litt vestligere Rondane. I øst Vigelen og svenskfjellene med Skarsfjellet og Støtterne. Og i nord Skardørsfjellene med Storsylen over sig. Mot vest Storskarven og de vikende konturer av opmarsjen mot Snehetta.

Factum est. Det er bare det at bak alle påviselige fakta finner